

Seal tuli hulk heinalisi neile vastu, ja varsti läks kära lahti. „Vanamees, kas sul häbi ei ole," ütlesid heinalised, „seda vaest poissi nõnda piinata? Ise istub nagu Türgi sultan hobuse seljas ja poeg joosku maas."

Rahvas jõudis mööda. Vana Ants ütles noorele Antsule:

„Nii see ei lähe. Peame ikka nõnda tegema, et me mitte rahva naeruks ei ela. Tule, poeg, roni siia üles mu selja taha! Küll vana märake meid mõlemaid ära kannab. Saab näha, kas siis on õige."

Vana Ants ajas mära aia äärde, noor Ants hüppas aia peale ja aia pealt — kalps! isa selja taha. Hobune sammus kahe ratsanikuga omasoodu jälle edasi.

AlbikÃƒÂ¤ra Ants, lk. 4